SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

NUMMER 19	1. OKTOBER 1936	85. AARGANG

Mormon Bataillonens Monument, Salt Lake City, Utah.

MENNESKETS FORUDTILVÆRELSE.

Tale af nu afdøde Dr. *James E. Talmage* af de Tolvs Raad.

Idet jeg i Overensstemmelse med den bemyndigede Opfordring fremstaar for at tale til Eder i denne Eftermiddag, stoler jeg paa den Kraft og Indflydelse, som burde være tilstede i et Gudsdyrkelsesmøde, thi Ordet Gudsdyrkelse i dets virkelige Mening kan ikke være usandt eller falsk. Og hvis vi har en rigtig Opfattelse af Storheden af det hellige Navn, som vi tilbeder, da tvivler jeg ikke paa, at vi vil give ham den skyldige Ære og Tak for den Helligaands Kraft, som virker iblandt os.

Vi saavel som alle Mennesker har faaet det Løfte, at hvor nogle, om ikke flere end to eller tre, er forsamlede i Jesu Navn, vil Guds Aand være tilstede. Vi er forsamlede i dette Navn, og gennem ham, Midleren, der gaar i Forbøn for os ved Naadens Trone, har vi anraabt Herren om hans Kraft til at ledsage os i denne Eftermiddag.

Mit forste Ønske og min inderligste Begæring er, at jeg i min Tale maa være besjælet af Sandhedens Aand, at hvad jeg siger ikke alene maa være sandt, men ogsaa passende og opbyggende ved denne Lejlighed. Dette er jeg ikke istand til at gore formedelst nogen menneskelig Kraft, selv om jeg besad en saadan i høj Grad; ejheller er det muligt ved menneskelig Kundskab netop at bestemme, hvilket Emne der er mest skikket og gavnligt for Tilhørerne.

Derfor ønsker jeg Guds Bistand og Eders venlige Opmærksomhed i Eders forenede Tanker, saa at det, Herren ønsker skal siges, maa blive sagt. Mit andet Ønske er, at hvis jeg skulde tage fejl og mod min Vilje fremsætte noget, der er forkert, at I da kan være istand til at lægge Mærke dertil og ikke antage det for rigtigt.

Vi er vant til at have store Tilhørerskarer i vore religiøse Møder i dette Tabernakel, og vi plejer ofte at samles i vore regelmæssige Andagtsøvelser, men hvis vi er i Besiddelse af Guds Aand og Kraft og har Bønnens Aand rigelig i vore Hjerter, vil enhver Gentagelse af en saadan Lejlighed som denne være ny og oplivende for os; skønt Principperne, som fremsættes, er gamle, bliver dog deres Virkning fornyet, paa samme Maade som Aarstiderne, der fremkommer i deres bestemte Tid, altid er nye, fra Aar til Aar.

Naar vi taler om det nye i Modsætning til det gamle, da kommer jeg ihu et interessant Spørgsmaal, som jeg fornylig hørte blive fremsat af een og drøftet af to Personer. Jeg var nemlig Passager paa et østgaaende Tog udenfor Byen og

lyttede til en Samtale mellem to Herrer ved min Side, der begge havde tilbragt en Tid i Salt Lake City. De fremholdt for hverandre, hvad de havde set og iagttaget, og den ene spurgte den anden: »Naa, hvad synes De om dette Folk og deres nymodens Religion?« Den anden svarede med at fremsætte et andet Spørgsmaal: »Kalder De den ny? Nonsens. Nej, den er saa gammel som de evige Bjerge. Den er gammeldags, tilbage i Tiden, ude af Moden.« Og her begyndte Diskussionen. Jeg var en opmærksom Tilhører en Tid. Den ene fremholdt, at den Riligion, eller det Religionssystem, der kaldes »Mormonismen«, er ganske ny og i en Forstand uprøvet, medens den anden med Fynd og indvortes Kraft paastod, at denne Religions Principper er gamle og saa at sige ligger tilbage i Tiden. Som Debatten fortsattes gaves der mig Lejlighed til at blande mig i Samtalen, og vi tre blev gode Venner, førend vi naaede Rejsens Maal. En af Herrerne betegnede visse af vore Principper som nye, medens den anden paastod, at de var gamle. Et af disse Principper var vor Tro paa en bogstavelig Opstandelse fra de døde; et andet var Troen paa en forudtilværende Tilstand, eller vor Lære om, at Menneskenes Aander eksisterede som intelligente Væsner, førend de kom og paatog sig jordiske Tabernakler; og dernæst vort Trosprincip om Frelse for de afdøde. Jeg tror, at Fordelen i Debatten eller Diskussionen var i ethvert Tilfælde paa hans Side, der paastod, at Evangeliet er gammelt. Jeg erfarede, at disse Herrer var iagttagende, tænkende og intelligente Mænd, og de interesserede mig højlig, eftersom Samtalen fortsattes.

ER MORMONISMEN NY ELLER GAMMEL?

Men hvad tror I? Er denne vor Religion ny eller gammel? Staar vi tilbage i Tiden med Hensyn til Udøvelsen af et Religionssystem, der ikke er i Harmoni med den fremskredne Verden i det 20. Aarhundrede? Eller higer vi efter at indføre noget fremmed og nyt? I Løbet af min Samtale med disse Herrer fandt jeg Lejlighed til at læse to Vers fra en af vore Salmer, som vi undertiden synger, og som jeg har hørt blive sungen med Liv og Aand af Sangkoret i dette Tabernakel:

»Hvilket herligt Syn udstraktes,
Da en Engel foer mod Jord!
Hvad var det, han med sig bragte?
Glædens Budskab, Sandheds Ord.
Det forkyndes skal til alle
Slægter, Tungemaal og Folk,
Saa den Engel hørtes tale
Til Profeten, Herrens Tolk.

Havde vi tilforn ej dette
Sande Evangelium?
— Mange Slags — men ej det rette,
Forend dette sande kom.
Paulus, Petrus det forkyndte
Og vor kære Frelser med,
Vi det samme vil fremskynde,
Trofast vandre i hans Fjed.«

DET GAMLE EVANGELIUM KOMMET TILBAGE.

Vi har i Sandhed et Evangelium, som nylig er gengivet til Jorden; men det er det gamle, som er kommet tilbage igen. Der er intet nyt ved det uden den Kendsgerning, at det er genoprettet, og det Faktum, at det nu prædikes i en større Maalestok og Udstrækning, end det nogensinde før er blevet. Men der er intet nyt ved det med Hensyn til noget, der skulde være aldeles forskelligt fra det, som var forud. Er Foraaret mindre forfriskende, Sommeren mindre varm og Vinteren mindre kold, fordi enhver af disse Aarstider er kommet i regelmæssig Følgerække og med bestemte Mellemrum siden Verdens Skabelse. Som Individer kan vi anse *det* for nyt, der kommer til os for første Gang, eller det, som vi tilforn har kendt, men som viser sig i en anden Skikkelse, og alligevel er det i sig selv ikke nyt. Som Instruktor i over 25 Aar har jeg ofte haft Lejlighed til at se unge, tænkende Studenter komme til mig, fulde af Begejstring over en eller anden ny Opdagelse eller Sandhed, som de for første Gang har fattet eller lært. Hvor ivrige har de ikke været for at give det tilkende! Missionæraanden brænder i deres Barm, og de bringer dette Budskab, denne nye Tidende om den opdagede Sandhed til dem, som kendte den, førend de blev fødte. Men alligevel forekommer den ny for dem selv, ja noget i Lighed med en ny Aabenbarelse.

Læg Mærke til Studenten paa hans Overhøringsdag, naar han skal bestaa sin Prøve — en Dag, som han under ivrigt Studium i flere Aar har imødeset; en Dag, da han staar frem for at modtage den fortjente Hyldest og Ære, som gives ham for udvist Flid og Udholdenhed. Det er for ham en ny Erfaring og den største og herligste Dag i hans Liv. Og alligevel har der været Generationer før ham, som har gennemgaaet den samme Erfaring. Den vordende Brud, hvis Hjerte paa Bryllupsmorgenen er fyldt af herlige Tanker og glade Forhaabninger, har maaske en Følelse af, at aldrig før er en saadan Erfaring bleven en jordisk Kvinde tildel. Lad hende spørge sine Forældre og Bedsteforældre, hvis de lever, hvad de tror; og er Glæden mindre, fordi Folk har ægtet og givet

til ægte lige fra Verdens Begyndelse? Eller betragt et Sørgehus. Man ser den Angst og Kval, der er præget paa dem, hvis Familiecirkel for nylig er bleven afbrudt: Den unge Enke berøvet sin Livsledsager; de faderløses Klage over den forstummede Røst og de stivnede Hænder. Rachel græd over sine Børn, David sørgede over sin genstridige og tabte Absalon. Sig mig, er Sorgen ny? Er dette en ny Erfaring til Mennesket? Og alligevel kommer den i sin fulde Hæftighed som en ny Sorg eller Lidelse til dem, som den umiddelbart rammer.

Der er mange Mennesker, som modsætter sig det nye og bekæmper det, selv om det nye kun er en Gentagelse af en gammel Sandhed. De af Eder, der er interesserede i at læse Historien om videnskabelig Undersøgelse, vil erindre den store Modstand, som rejstes, da den skønne Planet Uranus blev opdaget af Astronomen Herschel. Syv Planeter var allerede kendte, men pludselig blev det bekendtgjort, at en ny Planet var kommet tilsyne. De, der var tilfredse med, hvad de før havde, og ikke ønskede noget nyt, selv om det var en Sandhed, protesterede og forsøgte paa at begrunde deres Protest med ugrundede Argumenter, der knap var Omtale værd. Jeg læste, at de paastod, at der kunde ikke være flere end syv Planeter, fordi der kun er syv Dage i Ugen. Andre sagde, at der kunde kun være syv Planeter, eftersom der kun er syv Aabninger i det menneskelige Hoved, og det var Symbolet paa alt det største og herligste i hele Skabelsen. Men til Trods for al deres Skrigen og Nonsens gik dog Uranus fremad i sin jævne og majestætiske Gang paa dens forud bestemte Bane i Himmelrummet.

SANDHEDEN SEJRER.

Saaledes forholder det sig med al Modstand mod Sandheden, naar det drejer sig om at forkaste den, fordi den er ny, og med al Ringeagt og Forkastelse af Sandheden, fordi man fejlagtigt beskylder den for at være for gammel. Sandheden og Guds Ord vil sejre. Faa Mennesker overvejer, hvad der vilde være den mest bifaldsværdige Forklaring eller Anskuelse af Opdagelsen eller Udbredelsen af hvilken som helst Sandhed, der forkastes, fordi den er ny. Jeg tror, I vil finde det i Frelserens Ord, da der ikke fandtes en bedre Lærer, en større Filosof eller en dybere Tænker i hele Bibelens Historie, end han var. Jeg vil læse i det 2. Kap. St. Markus Evangelium:

»Og Johannes' Disciple og Farisæernes fastede, og de kom og sagde til ham: Hvorfor faste Johannes' Disciple og Farisæernes, men dine Disciple faste ikke?

Og Jesus sagde til dem: Mon Bryllupsfolkene kunne faste, den Stund Brudgommen er hos dem? Saalænge de have Brudgommen hos sig, kunne de ikke faste.

Men de Dage skal komme, da Brudgommen skal tages fra dem, da skulle de faste i de Dage. Og ingen boder et gammelt Klædebon med en Klud af nyt Klæde, ellers river den nye Klud noget af det gamle, og Hullet bliver værre.

Og ingen lader ny Vin i gamle Læderflasker, ellers sprænger den nye Vin Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves; men man skal lade ny Vin i nye Læderflasker.

Og det begav sig, at han vandrede paa Sabbaten igennem Sæden, og hans Disciple begyndte, idet de gik, at plukke Aks.

Og Farisæerne sagde til ham: Se, hvorfor gøre de paa Sabbaten, hvad ikke er tilladt?

Og han sagde til dem: Have I aldrig læst, hvad David gjorde, der han havde det behov, og selv hungrede, og de som vare med ham?

Hvorledes han gik ind i Guds Hus, da Abiathar var Ypperstepræst, og aad Skuebrodene, hvilke det ikke er nogen tilladt at æde uden Præsterne, og gav ogsaa dem, som vare med ham?

Og han sagde til dem: Sabbaten blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbatens Skyld.

Saaledes er Menneskenes Søn en Herre ogsaa over Sabbaten.«

De følgende to Vers af det oplæste Stykke besvarer i Særdeleshed mine Spørgsmaal:

»Ingen boder et gammelt Klædebon med en Klud af nyt Klæde, ellers river den nye Klud noget af det gamle, og Hullet bliver værre.

Og ingen lader ny Vin i gamle Læderflasker, ellers sprænger den nye Vin Læderflaskerne, og Vinen spildes, og Læderflaskerne fordærves; men han skal lade ny Vin i nye Læderflasker.«

EN NY UDDELING ER NØDVENDIG.

Med Hensyn til Lignelsen om Vinen og Læderflaskerne maa vi erindre, at Flasker, som brugtes i de Dage, var Læderbeholdere, specielt tilberedte for at svare til Hensigten, men naar de ældedes, blev de sprukne og skøre og kunde ikke taale Trykket af den nye gærende Vin. Og enhver kan indse, at man ikke kan sætte en ny Klud paa et meget udslidt Klædebon, med Haab om at de begge vil holde sammen,

thi naar Tøjet strækkes, da river det nye det gamle med sig, og Hullet bliver desto større. Man kan ikke føje nye Sandhedsprincipper eller saadanne af dem, der anses for at være nye, til gamle, falske Systemer og Traditioner og faa dem til at harmonere eller stemme overens. Derfor, naar disse Principper, som urigtigt er kaldte nye — nye blot i den Forstand, at de er blevne genbekræftede, genindførte og genoplivede til Menneskene — bringes ind iblandt de menneskelige, saakaldte Religionssystemer, da vil det sikkerlig have Sønderbrydelse og Adskillelse tilfølge — Meningsforskel, Uenighed og Splid, og dette er Aarsagen til al den udstrakte Reorganisation og Omdannelse, som nu saa at sige er moderne i vor Tid. Findes der en fremragende længe-oprettet Sekt eller Kirke paa Jorden, som ikke i en eller anden Retning er bleven reorganiseret eller genbekræftet? Fornyet Bekræftelse, Gennemsyn og Reformation kræves, naar nogle nye, forfriskende, virksomme og levende Sandhedsprincipper indføres blandt de gamle Systemer, fordi de foraarsager et Brud, — men i Forsøget paa at sætte en ny Klud paa det gamle Klædebon bliver Hullet større, og sjælden findes der en ny Lap, der passer til det gamle Tøj.

Derfor, idet jeg vender tilbage til Samtalen, som fandt Sted med mine Medpassagerer paa Toget, siger jeg, at jeg tror, at Fortrinet i Debatten, om den kan kaldes saaledes, tillægges ham, der paastod, at »Mormonernes« eller de Sidste Dages Helliges Religionssystem snarere er gammelt end nyt. Diskussionen havde gode Følger, thi han, som paastod, at det var gammelt eller forældet, erkendte alligevel, at det holder Skridt med de nyere Opvækkelser; og han, der paastod, at det var en ny Religion, kom til den Erkendelse, at den ikke var saa ny og uprøvet, som han i Begyndelsen af Samtalen sagde, at den var.

LIVETS UENDELIGHED.

Med Hensyn til nogle af de Principper, der fremsattes af den ene for at være nye, og af den anden at være gamle, kom jeg efter Samtalen til at overveje Beviserne, som fremførtes fra begge Sider, og især hvad angaar vor Tro paa den menneskelige Aands Forudtilværelse. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige lærer som en af dens Trossætninger, at denne Livsperiode, som vi kender af Erfaring, det Liv, som ikke er endt, hvad os her angaar, er kun et sammenføjende Led mellem Evighederne, som endnu er ivente. Vi paastaar, at Skriftens Ord erklærer ufejlbarligt, at Mennesket, der er Gud den evige Faders Afkom, ogsaa selv er evigt. Vi holder fast ved, at der i Livet er en Naturlov, at der var

en lignende i det forbigangne, og at der er en saadan i det tilkommende, der bestemmer, at blandt levende Organismer lige avler lige; og naar vore Aander er en evig Faders Afkom, da maa de i den samme Forstand — at han er evig — ogsaa være evige.

Derfor er det ikke vor føste Tilbliven, naar vi her i Verden som organiserede og intelligente Væsner fødes som spæde Børn. Den jordiske Fødsel betegner blot Overførelsen af en udødelig Aand i et dødeligt jordisk Tabernakel. Hvis dette er Tilfældet, da maa der visselig være en Slægtforbindelse med dette Liv, som vi nu lever, og det Liv, vi levede, førend vi kom her paa Jorden; og lige saa ufejlbarligt maa der ogsaa være en afgjort Forbindelse mellem det Liv, vi nu føre, og det Liv, vi skal leve paa den anden Side af Graven. Vor Tilstand, Forfatning og Stilling paa Jorden maa være Følgen af Aarsager, der virkede, førend vi kom i Besiddelse af vore dødelige Legemer. Lad det nu ikke forstaas saaledes, at den Person, som anser sig for at være den mest velsignede med jordiske Ting, derfor er den, der forud har gjort sig mest fortjent, thi jordiske Velsignelser er maaske overhovedet ikke de største af Guds Velsignelser. Fattigdom kan betragtes som en Gave til nogle, og i Sandhed vil den være det, hvis den udvikler Sjælens Kræfter hos dem, der maa gennemgaa de prøvende Omskiftelser i Mangel og Fattigdom, og dermed gør deres Sjæl stærkere, bedre og ædlere, end den ellers vilde have været under omvendte Forhold. Men kan vi nøjagtigt, uden at tage fejl, bedømme, hvilke Livets virkelige og sande Velsignelser er? Jeg tror, at vor Stilling her kan i høj Grad forklares gennem de forudvirkende Aarsager i vor forrige Tilværelse, som vi ogsaa undertiden kalder den oprindelige Uskyldighedstilstand.

(Fortsættes i næste Numer.)

AFTENBØN.

Nu svandt en Dag bag fjerne Bakker,
Og Natten stiger af dens Skød.
For Dagens Sol vor Gud vi takker,
Som over Livet Varme gød.

Mens Dagens sidste Straaler svinde,
En Aftenbøn vi sender Gud.
Lad Dagen atter ny oprinde,
Lad Naadens Sol ej slukkes ud.

EN OPMUNTRING TIL UNGDOMMEN.

Af Præsident *J. Reuben Clark* Jr., Første Raadgiver i det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jesus sagde til Jøderne: »I skulle kende Sandheden, og Sandheden skal frigøre eder.« Den raadvilde Pilatus spurgte Jesus: »Hvad er Sandhed?« Jesus svarede ham ikke, men har senere fortalt os, at: »Sandhed er Kundskaben om Ting, som de er, som de var, og som de skal blive.«

Hvis Ungdommen vil tilegne sig denne Sandhed om Tingene, som de er, og som de var, vil det føre med sig en Velsignelse af stedsevarende Glæde og Lykke her i Livet og i de evige Verdener.

Jeg vil gerne bede Ungdommen om grundig at undersøge *Nuet* af verdslige Ting. De fleste af eder har læst en Del Historie og mere eller mindre angaaende Videnskaben i Fortid og Nutid. Lad Tankerne gaa tilbage over det, som I har læst og se, om der er nogen, ung eller gammel, blandt noget Folk i noget Land, der paa nogen Tid har nydt en Tiendedel af den Komfort og de Bekvemmeligheder, som er eders. De Ting, som vi kalder Livets Nødvendigheder, overgaar de vildeste Drømme af vore Forfædre angaaende Behageligheder og Luksus. De mægtigste af Romerrigets Kejsere pløjede gennem Mudder eller rumlede over de stenlagde Veje med Heste og Karet i en Fart af 2—3 Mil i Timen, medens vi glider af Sted paa luftfyldte Gummiringe med en Fart af 12—15 Mil i Timen. Alle Kræfter i det store romerske Rige i Forening kunde ikke sende et Budskab hurtigere frem, end en Mand eller Hest kunde løbe, eller et af deres primitive Skibe kunde bevæge sig over Søen, men I, som lytter til mig over Radioen, endskønt I er 1000 Mile borte, hører mig i samme Instans, som jeg taler.

Hele Romerrigets Rigdom og Kundskab kunde ikke lave og bevare et Billede af Mennesker eller Begivenheder i deres virkelige Form eller Farve uden ved Malerier eller kold, haard Skulptur, men nu kan selv de fattigste fra Dag til Dag se den levende Genpart af Mennesker og Begivenheder med hele Livets Varme. De kan se og lære fra Billederne en Udfoldelse af Menneskets Udvikling, dets Opgaver, dets Kampe og Sejre.

I Romerrigets Dage hørtes den menneskelige Stemme ikke længere, end et Raab naaede ud i Luften, nu høres den menneskelige Stemme Jorden rundt i kortere Tid, end den dengang hørtes paa 1000 Fods Afstand. Vi taler med vore Venner, vi afslutter vore Handeler over Verdensdele og Oceaner.

Eksempler kunde nævnes i det uendelige, men det er ikke nødvendigt for at klargøre mit Punkt.

Maa jeg bede Ungdommen stille sig selv disse Spørgsmaal: »Er disse Ting kommet ved vort eget Arbejde, Kundskab og Flid? Har vi stridt de lange, tunge Dage og Nætter, først fulde af Haab, siden af Skuffelser og Haabloshed, indtil Sandheden tilsidst viste sit smilende, herlige Ansigt? Har vi gennemgaaet de Prøver, de Selvfornægtelser og Opofrelser, de Savn, ja endog den direkte Sult og Kulde, som disse Ting har kostet?« For husk paa, at ingen af disse Ting, som vi er blevet Arvinger til, er kommet, uden at der betaltes en Pris derfor.

Vil Kendsgerningerne ikke aftvinge os Svaret: »Nej, vore Fædre og deres Fædre har givet os alt dette.«

Tro ikke, at eders Fædre ikke blev trætte, at Vejen aldrig syntes dem lang, at Haabet ikke falmede, og at Frygten aldrig knugede deres Hjerter, at de ikke trængte til Frimodighed eller Villighed til Arbejdet eller Villiestyrke til at holde ud, naar alting syntes at gaa dem imod. Tro ikke, at det ikke til Tider skortede paa det daglige Brød, at deres Klæder ikke var luvslidte og deres Tag tyndt og forrevet af Stormen. Tro ikke, at eders Fædre pludselig kom i Besiddelse af alle disse Ting uden Anstrengelse, som vi har faaet dem. Pladser og Stillinger var ikke lettere tilgængelige for dem, end de er for jer; de søgte efter Arbejde, ligesom I gør; de var ikke oftere i Stand til at finde Beskæftigelse ved det, de ønskede at gøre, end I er. Verden var ligesaa kold imod dem, som den er imod jer. I Virkeligheden koldere, for der er mere Venlighed og Hjælpsomhed blandt Menneskeheden i Dag, end der var, da eders Fædre, som nu er ved at forlade eder, begyndte deres Arbejde.

I Unge! Jeg beder eder, lyt ikke til dem, der fortæller eder, at I har ingen Chancer i Dag, at der er ingen Døre aabne for eder, at der er ingen Lejlighed til at opnaa noget, at for at I kan naa en Plads i Solen, maa der vendes op og ned paa Verden og en ny Verden skabes. Det er Usandhed, ikke Sandhed. Det kommer fra de snæversynede og uforstandige eller fra dem, der synes at ville ødelægge det mægtige Rige af Kundskab, som Mennesket har fravristet det store ukendte, og sætte Mennesket tilbage til Hulerne i Skovene.

Hver Gang det kendte ringer ud, bringer det mere af det ukendte frem, hvilket er uendeligt. Videnskaben har ikke stadfæstet nogen Sandhed, der ikke aabner Dørene til mere Kundskab, og hver Smule Kundskab, som kommer til Mennesket, gør Livet lettere og bedre; den aabner nye Arbejdsmarker og tilbyder Erobring af nye Riger.

Til eder, I Unge, har eders Fædre skænket alt, hvad de har vundet, uden at I behover at betale dem Prisen derfor. Men det mener ikke, at I kan gribe og beholde det hele uden Arbejde. Gud har i sin uendelige Visdom ordnet det saaledes, at skont Mennesket kan overlevere til dem, der folger efter, uden at de betaler dem nogen Pris derfor, de jordiske Ting, de Ting, som Mol og Rust kan fordærve og Tyve bryde ind og stjæle, saa kan det ikke saaledes skænke i Arv de Ting, der horer Forstanden og Aanden til, saa de kan ejes og nydes af Arvingerne uden Arbejde og Anstrengelse fra deres egen Side. Under Guds store Plan skal Mennesket kun have af de Ting, som horer Forstanden og Aanden til, det som han selv erobrer. Vi kan stride imod denne Lov og klage over den, men vi kan ikke omstode den, thi den er grundlagt i uendelig Visdom og staar saa fast som Evigheden selv.

Alle Mennesker er underkastet denne Lov lige fra Begyndelsen, og det vilde være taabeligt for Ungdommen at lade noget som helst blænde deres Syn for denne Sandhed. De maa ikke lade Selvynk odelægge deres Frimodighed eller drukne deres Ihærdighed eller udslette deres Haab.

Verden byder Ungdommen ligesaa mange Chancer, som den bod deres Fædre, og tillige alle de, som Fædrene har tillagt ved deres Erobringer af det hidtil ukendte. Hvert eneste Skridt fremad i Videnskaben aabner nye Arbejdsfelter. Ungdom, lad ingen faa jer til at tro den kaosskabende Usandhed, at moderne Opfindelser har gjort Verden fattigere og Menneskene mere ulykkelige. Forend I tror paa denne Logn, maal i eders Tanker det Liv, som I forer, med det, som fortes af eders Bedsteforældre. Gor det klart for eder selv, hvilke Ting af dem, I har, I onsker at bytte for dem, de havde. Vilde det være vore Jernbaner, vore asfalterede Gader og Veje, for deres Jordveje, Heste og Sadler eller Fjællevogne for Automobilerne? Vilde det være vore Biografer for et enkelt Teaterstykke, godt eller daarligt; eller vore daglige Aviser med deres Illustrationer og Nyheder fra Verdens yderste Hjorner, for deres ugentlige Blad, blottet for alt, hvad vore byder paa; vilde det være vor Radio for deres Stilhed; eller vort Badeværelse for deres Vaskeballie, vort varme Hjem for deres kolde Hus, vore dejlige Sydfrugter for deres rynkede Æbler fra Kælderen, vore behagelige Sko for deres Stovler, tunge og klodsede?

Tag alle disse Ting i Betragtning, for de er allesammen indbefattet under Begrebet at bortkaste vor Maskintid. Og saa har vi endda ikke nævnt de store kulturelle Fordele, som moderne Maskiner og Opfindelser har bragt os.

Lad mig tilraade Ungdommen at være praktiske. Hvis nogen

af eder har Selvynk, kast den tilside. Selvynk er den Kræftskade, som bortæder Karakteren.

Søg Arbejde, og finder I det ikke med det samme, søg igen. Det var Vejen, eders Fædre fulgte. Finder I ikke, hvad I vil have, saa tag hvad I kan faa, det gjorde eders Fædre. Der er Tusinder af Muligheder nu, som ikke eksisterede, da eders Fædre var unge. Verden byder eder en Uendelighed mere, end den bød eders Fædre.

Staa op med Sang om Morgenen ligesom Fuglene, spred Haabets Vinger ud mod den opkommende Sol af en ny og bedre Dag; pip ikke i Seng med foldede Vinger i den synkende Sol af en døende Dag. En større Verden end den, eders Fædre kendte, er eders. Men I maa komme frem og gribe den med Jernhaand og se til, at den ikke slipper fra jer; for den vil ikke kaste sig selv for eder eller ligge slap og løs i eders Hænder, naar den er kommet. »Søger, saa skulde I finde.« Lær Sandheden at kende, og Sandheden vil frigøre eder.

FREJDIGT MOD.

I Flugt gaar Tiden, Aar for Aar,
henover Livets Strømme;
men graaner Tiden end vort Haar,
i Hjertet har vi Ungdoms-Vaar
med Haab og fagre Drømme.

Om ej vi fik i fuldest Maal,
hvad Sindet helst begærte; —
ved Nøjsomhedens milde Baal
vi tømte glad hver bitter Skaal
til Sang, med lettet Hjerte.

Og møder vi en Hindring, som
tilbage helst os tvinger,
kan ej vi smøge udenom,
flot gaar det over hver en Bom
paa Frejdighedens Vinger.

Derfor, naar Vejen synes trang,
og Sol bag Sky sig dukker,
da løft din Røst til frejdig Sang,
thi paa dens glæderige Fang
sig Lykkens Alfer vugger.

Fritz Jacobsen.

MISSIONÆREN OG MENIGHEDEN.

Af Ældste *William Ørum Pedersen.*

Der er Situationer i Israels Folks Historie, der aldrig kan gaa mig af Minde. En af dem er Moses staaende paa Toppen af en Høj med Guds Stav i Haanden, medens Kampen mellem Israelitterne og Amelekitterne udkæmpedes i Dalen. Og da Moses' Hænder blev trætte, støttede *Aron* og *Hur* dem, og saaledes var Moses' Hænder stadig løftede, til Solen gik ned.

Vi tager næppe Fejl, naar vi tænker, at vi her staar overfor et af de rige Eksempler paa Tillid og Bøn til Herren. Hver har her paa Jorden faaet sin anviste Opgave: Moses var kaldet til at være *Føreren*, hans Opgave var at gaa foran.

At være *Missionær* er at skulle være Fører, omend i det smaa. Der gemmer sig i dette — midt i Missionstjenestens Herlighed — et Ansvar, der nok kan knuge en Missionær til Jorden; den ældre og mere modne Missionær føler det ikke mindre end den unge. Vel er det af afgørende Betydning, at en Missionær, og i Særdeleshed en ung Missionær, er villig til at lære af sin Menigheds modne, troende Mennesker, — jeg har i min Missionstid set mange Eksempler paa, hvordan en Menighed paa en viis og kærlig Maade kan danne en ung Missionær. Men man kommer paa den anden Side ikke udenom, hvordan det Gang paa Gang ses, at en Menigheds aandelige Tjeneste, f. Eks. hvor det drejer sig om Initiativ, er stærkt afhængig af, *hvordan Missionæren* stiller sig til Sagen. Hvis han ikke gaar foran, dør mange Muligheder.

Der kan gemme sig en Paamindelse baade før Missionær og Menighed i at tænke over, at Moses' Hovedgerning i den Kamp, der kæmpedes, bestod i at bede. En Menighed kan undertiden komme til at stille saa store Krav til sine Missionærers Tid, at der ikke bliver givet dem den førnødne Ro til at leve Bønnens indadvendte Liv med Gud; Bedestunderne er jo dog før en Missionærs eget inderste Liv og før hans Gerning udadtil selve det bærende. Alle Krav og Opgaver skal helliges i de Stunder. De egentlige Sejre vindes først i Lønkammeret, og saa gaar man ud i Tjenesten.

Men paa samme Maade som Moses havde den Stav, der var Pantet paa Guds Trofasthed, og til hvilken Gud havde bundet sine Forjættelser — uden den vilde han have været en magtesløs Mand —, har en Missionær de Forjættelser, som blev ham givet af Gud — førmedelst hans bemyndigede Tjener — da han blev beskikket som Missionær, og desforuden har han — som ethvert retskaffent Medlem af Kirken

— Ret til at have den Helligaand som daglig Ledsager og Vejleder. Sidst men derfor ikke mindst betydningsfuldt har han *Guds Ord*. Det er hans Stav. I de Stunder, da en Missionær er ved at lade Hænderne synke, finder han paany sin Frimodighed i, at han maa have Lov at frembære det Livets Ord,der endnu kan gøre Underværker.

Paa en ganske særlig Maade kan Aron og Hur, saadan som de støtter Moses' Hænder, dog tale til en Menighed om det dybeste og rigeste Forhold til Missionærerne. Der er ganske vist Medlemmer, der har travlt med at kritisere og snakke om denne eller hin Missionær (idet de forst glemmer at se deres egne Fejl, og dernæst fordi de sikkert aldrig har forsøgt at forstaa og hjælpe denne eller hin Missionær); men Aron og Hur kan hjælpe Medlemmerne til at tænke over *Forbønnens* hellige og betydningsfulde Tjeneste, Lad os aldrig glemme, at Forbøn er et *Arbejde*. Hvad en Missionær, der kommer til en ny Arbejdsmark, skal blive til som Missionær, og hvilken Betydning hans Arbejde skal faa i Menigheden, afhænger for en meget væsentlig Del af, om den Missionær omkring sig har en Menighed, der kan »støtte hans Hænder«. Nu er *hun* hjemme hos Gud — hun havde sin bestemte Plads midt paa den anden Bænk til højre i Kirken i Aalborg — min egen Mor, som jeg altid vidste sad med Bøn i sit Hjerte for, at det, jeg skulde sige, maatte være godt og opbyggende for alle. Lykkelig den Missionær, der har saadanne Forbedere.

Ingen Gerning her paa Jorden er herligere end en Missionærgerning, og naar en Missionær siger, at hans Missionstid har været den bedste Tid i hans Liv, kan De stole paa, at det er rigtigt, thi hvor meget godt jeg end har nydt i mit Liv, vil min Missionstid staa for mig som det skønneste Minde, jeg har. Dog kan der — oftere end en Menighed aner det — komme Stunder, da en Missionær i fysisk og aandelig Træthed kan sidde og sukke, som Elias gjorde under Gyvelbusken. Men saa er det en Del af Medlemmernes Gerning og Pligt at »støtte deres Missionærers Hænder«, saa at han i denne vanskelige Tid kan fuldføre sin Tjeneste.

Jeg husker endnu saa tydeligt en Tid i min Mission, hvor jeg syntes, at mine gode Forsæt var misforstaaet, og havde jeg ikke netop da — hos forstaaende Medlemmer — mødt Hjælp, er jeg bange for, at min Begejstring for Arbejdet vilde have været svækket.

DEN DANSKE MISSION.

PRIMARYFEST I KØBENHAVN.

Onsdag den 16. September afholdt Primaryforeningen i Københavns Gren en overmaade vellykket Festlighed. Et udmærket Program blev udført som følger:

Bøn: Ældste Enok Andersen.
Musiknummer: Egon Bolvig.
Tale: Karen Margrethe Jensen.
Tableau: Primary-Børnene.
Violinsolo: Karl Kristensen.
Dobbelt Kvartet.
Dansnummer: Kirsten Højer.
Sang: Jazz-Koret.
Børnedansen af Elverhøj: Kirsten Nielsen og Alice Poldan.

Tableauet, som forestillede Kirkens Genoprettelse og Fremgang, blev særdeles smukt udført i 5 Scener af Anny Breum, Inger Frederiksen, Erik Kristensen og Ældste Hans Mikkelsen, samt Alice Hansen, Jytte Christensen, Johan Jensen, Gurli Grann, Birthe Nielsen, Knud Jensen, Margot Jensen, Bodil Nylander, Karl Kristensen, Flemming Leth, Kai Olsen, Egon Bolvig, Gerda Jensen, Ula Grann, Ellen Nylander, Egon Petersen, Lillian Bolvig, Merete Dahl, Villy Jensen, Harry Petersen, Lillian Falkentoft, Ellis Grann, Kirsten Nielsen, Ellinor Hansen, Tove Hansen og Edel Falkentoft.

Efter Programmet blev der danset. Festen overværedes af 228 Personer. Entréen, Salg af Forfriskninger og de forskellige Boder, der var opstillet, gav alt i alt en klækkelig Sum i Primaryforeningens Kasse. Alle Tilstedeværende syntes særdeles tilfredse, og det hørtes ofte bemærket: »At det var det bedste af sin Slags præsteret i Københavns Gren i mange Aar.« *H. M.*

Giv dig aldrig Udseende af at være mere klog og lærd end dine Omgivelser. Gem din Lærdom ligesom dit Uhr — i en privat Lomme og tag det ikke frem oftere, end du har Brug for det. *Chesterfield.*

Mennesket bandt aldrig den ene Ende af en Lænke om sin Broders Fod, uden at Guds egen Haand bandt den anden om hans Hals, der gjorde det. *Lamartine.*

VERDENS STILLING — KAOS.

Av elste *Gustav G. Risan,* Trondheims gren, Norge.

—

Betrakter man verdens stilling idag, politisk, socialt eller religiøst, så kan det hele karakteriseres med et lite 2 stavelsesord, der heter: »Kaos« — forvirring. Folkene står som aldrig for rustet til tænderne, lurende på hverandre, for å slå til i et beleiligt øieblik. Forholdene inden hvert folk fremviser det asmme sørgelige skuespil. Fattigdom og nød på den ene side — rikdom, luksus, overflod på den anden side. Hvor disse motsætninger blir for store og stærke, der slippes avgrundens onde makter løs, slik, at vi idag, i det 20de århundrede med al sin oplysning, kultur og kristendom kan bli vidne til den grænseløse og livødelæggende kamp, som føres i Spanien, hvor allerede over 50.000 mennesker er dræbte, lemlæstede, masakreret, myrdet av sine egne landsmænd, medens kirker, gudshuse, skoler og kathedraler — ja hele byer er latg i grus og ruiner. Forfærdelige tilstande! Og dog — hvor gruopvækkende end disse begivenheter er, så kan vi vel til nød forstå de, ut fra det syn, at folkene og folkenes ledere har vendt Gud ryggen. De regner ikke med ham som bundsforvandt. De arbeider ut fra sin egen innsnævrede horisont. Derfor tårner vanskelighetene sig op, som uoverstigelige bjerge, derfor krysses interesserne, derfor blir *Kaos* rådende. Dette er i grunnen ikke så vanskelig å forstå. Desuten så kan vi ifølge det profetiske ord ikke vente annet end vold, ødelæggelser, krige og naturkatastrofer i den tid, der nu ligger foran oss, for »han kommer, som komme skal«, »thi,« sier Gud, i 84de K. i Paktens Bok, »jeg den Almægtige, har lakt mine hænder på nationerne, for å tukte dem for deres ugudelighet. Og der skal utgå plager, hvilke ikke skal tages bort fra jorden, forend jeg har fuldendt mit værk, som skal utføres hastig i retferdighet.« —

Vender vi oss bort fra de politiske og sociale livs områder og betrakter forholdene på de religiøse livs felter og ser på de skarer, som i en forstand har sakt sig løs fra det værdslige og istedet vendt sin hu til Gud — så er tilstanden på disse felter ikke det spor bedre. Også her hersker *Kaos* — forvirring. Og om man i disse leire ikke går løs på hverandre med kuler og krudt, om man i en forstand ikke kjemper om landegrænser, så står dog den såkaldte kristne verden skarpt imot hverandre innbyrdes, i sekter, partier, kirker og konventioner og strider mot hverandre om lærdomsprinsipper og tildels om de mest fundamentale og elementære sannheter i Guds ord. Og religionen, slikt som den i — ved — og gjennem

Jesus Kristus blev oss åpenbaret — som jo ifølge sit innerste innhold og væsen skulde være den cone, hvor alle stridsvåpen lagdes ned, hvor alle stridsspørsmål avblekedes, den cone, hvor religionens bekjennere smededes sammen til en kompakt eenhet, som jo var Mesteren av Nasareths egen mening og tanke, da han i sin yppersteprætelige bønn sier til sin himmelske Fader, »at han beder ikke blott for sine apostler, men også for dem, som ved deres ord skulde tro på ham, *for at de alle måtte være ett.*« Istedetfor denne »åndens enhet« blandt alle de, der bekjenner sig til å tro på Gud, så ser man idag en kristenhet stridende mot hverandre og knapt nok tåler hverandre. Hvorfor? Hvad er årsaken? Man kan nok filosofere over spørsmålet og søke mange slags løsninger, det er nok så. Dog, den egentlige årsak er vel den, som profeten Esajas peker på i sit 24de k., når han sier:

»Jorden er vanhelliget under dem, der bor på den. Thi de har overtrådt budet, brudt den evige pakt. Derfor fortærer forbandelse jorden, og de, som bor på den, må bøte, derfor hentørres jordens beboere og der bliver kun få mennesker tilbake.«

Der ligger årsaken. Guds lov er forkastet, selv av det folk, der sier sig å tjene ham. Præstedømmet anerkendes ikke. Den klippe, hvorpå Guds menighet skulde bygges op, »*Åpenbaringens klippe*«, foenektes, og den kirkeorganisasjon, som Jesus Kristus selv grundlagde med apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere, med sikte på, *at alle disse skulde stå der, inntil alle kom til enhet i troen,* den organisasjon er trampet under fødder netop av dem, der roper høiest »Herre, Herre«. Menneskebud og selvlavede systemer er sat i stedet. Religionen og kirkerne er koblet sammen med den værdslige makt og myndighet. Derfor ser vi ret ofte den katolske kirke implisert i og tolerere både krig, intriger og oprør, derfor kan de protestantiske præster velsigne krigsmakten tillands og tilvands, derfor kan den onde makt triumfere, når den ser resultatet av al sin virksomhet: »*En verden i oprør — en verden i fuldfart mot sin egen undergang.*« Dog, de onde makters triumf skal ikke vare længe ved. Thi igjennem vor tids store profet sier Herren følgende alvorsord:

»Thi timen er nær, og dagen kommer snarligen, da jorden er moden, og alle de hovmodige og de, som leve ugudelig, skal være som halm, og jeg vil opbrende dem, sier hærskarernes Herre, saa at ugudelighet ikke skal være på jorden. Thi timen er nær, og det, som blev talt ved mine apostle, må fuldkommes, thi som de talte, så skal det ske.«

Tunge, alvorsfyldte ord, der ikke varsler godt for den kommen tid, men så fortsætter han med følgende herlige ord:

»Thi jeg vil åpenbare mig fra himlen med stor kraft og stor herlighet, med alle himlens hærskarer, og bo i retfærdighet hos menneskene på jorden et tusinde år, og det onde skal ikke bestå.«

Ifølge disse nyåpenbaringens ord så ligger der alvorlige tider foran oss. Guds vredesskåler er ifærd med å tømmes ut over jorden. Og vær sikker på, mine skandinaviske søstre og brødre: »Det er ikke bare Mellemeuropa, ikke bare Spanien og de øvrige middelhavslande, der skal være skueplass for de store rædsler. De skandinaviske lande har hittil i en stor velsignelsesrik grad været skånet for de store katastrofer, noget vi ikke nok kan fuldtakke vor himmelske Fader for. Dog vil jeg, uten å tillægge mig profetiske gaver, i kraft av det profetiske ord uttale, at også Skandinavien, at også vore land, vil i den nærmeste fremtid få opleve noget av de store rædsler, trængsler og katastrofer, som skal hjemsøkes på slekten.« Om vi skulde undgå krigens og oprørets ånd, så skal andre plager som pest, ondartede sykdomme, farlige flyvende insekter, mæktige naturkatastrofer og meget andet, som åpenbaringen omtaler, rase blandt slekten.

Er den netop utbrudte koppeepidemi i Finland et forvarsel fra Pestens Engel? Man er allerede grebet av angst. Grænserne mellem Finland og Sverige er allerede stænget. Er disse griske flyvende innsekter med klør, som har optrådt i Sverige på flere steder med en sådan pågåenhet, at folkene har måttet flykte ut av sine huse, et forvarsel for nogen av de plager og rædsler, som skal ramme vore land? *Gud alene vet det!* La oss ta lærdom av tidens alvorlige tale. La oss erindre, at det kun er en ting, hvorved vi kan bevares gjennem trængslerne. Det er kun en ting, der kan bevirke, at vi får bli med, når Kristus henter sine, og denne ene ting det er »vor troskap i de pakter, vi har sluttet med vor himmelske Fader i dåpens hellige bad«. Det er kun de rene av hjertet, som skal se Gud. Han vil ha et retfærdigt folk, et helligt folk, som ikke deler sin interesse og intelligens mellem Gud og verden. Et folk, der stiller sig helt på hans side. Kan det i sannhet sies om oss? Har evangeliets evige sannhet, Jesu Kristi rensende og helliggjørende kraft haft den virkning i vores personlige liv, at vi blir mere og mere løst fra alt, som kan hindre vor ånd i sin høie himmelflukt? Kan hænde, at de mange tomme bænkerader i vore gudshuse på sabbatsdagen taler sit tavse sprog imot oss. Må Gud i tide få vække oss alle op, så ikke lysestaken blir tat bort for oss. Må vor ungdom vågne op for det store ansvar, de har, når de bærer navnet »De Siste Dagers Hellige«. Må de forstå, *at skal gudslivet, der blev lagt ned i dem, da de i dåpen blev fødte til*

gudsbarn at være, leves i harmoni med Gud og gudsrikets love, da må det næres ved bønnens ånd, da må det hente sin kraft ved nadverbordets gaver, da må det styrkes og utvikles under ordets forsyndelse ved Guds tjenere. Og efterhvert som ånden suger sin næring til sig fra disse kilder, så vil lysten og trangen til verdens glæder og fornøielser tape sin værd og tillokkelse. Ei søker man da hen til mentalhygienen for gjennem den å finne livsglæden. *Thi den har man da funnet hos Gud — i Gud — i evangeliet — ved Jesus Kristus.* Da først vil ungdomslivet leves rent og ærbart til velsignelse for sig selv, til pryd for kirken, til ære for Gud. Må vi eldre, menn som kvinner, være vort ansvar bevidst. Må ikke vor kunnskap, vore mange år i kirken bli den løkke om vor hals, hvorved vi burde være sænket ned på havets dyp, fordi vi har ødelagt vandringen for nogen, som begyndte på sannhetens vei, eller for nogen, der har søkt efter sannheten. Må vi ikke stå beskjemmet tilbake, når Kristus henter sine. Ingen av oss kan feriere sig inn i herligheten. Ingen kan bli med, der er mere optat med å passe sin forretning og sit kjøpmanskap, end med å pleie sit åndelige liv ved bønn, nadverbordet og sabbatsdagens gudstjenester. Då derfor Gud få vække oss alle op fra vor lunkenhets søvn. Må vi be om ny kraft og styrke, om mere av fordragelighetens og kjærligehtens ånd, og må vi få mere av den ånd, der har det med sig, at vi blir mere brændende i vor egen ånd efter å vinne flere for evangeliet. Må Gud i sin kjærlighet få føre oss alle så langt.

Gustav G. Risan.

DOBBEL MORAL STANDARD FORDERVELIG.

Fra Millenial Star.

Send ikke min gutt, hvor piker ei kan gå,
Og si »For gutter er der ingen farer«.
Der skal mot og krefter til å stå
Imot verdens mange snarer.
Å være simpel er galt for gutt som for pike,
I Faderens øine er begge like.

Send ikke min gutt, hvor piker ei kan gå,
For begges synd som synd vil stå,
Og min lille gutts hender er rene og hvite,
Og hans hjærte så edelt som din lille pikes.

ET EIENDOMMELIG FOLK.

Av elste *Joseph Fielding Smith* av de tolvs råd.

NY ÅPENBARING.

Hvilket beviser, at han er den samme Gud igår, idag og i evighet.

Efter apostlenes dager vilde ikke menneskene gi akt på Herrens ånd, hvorfor denne ånd var borttat, og menneskene blev latt tilbake uten guddommelig veiledning. Derfor opkom denne forunderlige tro, at Herren ikke lenger talte til menneskene, men hadde gitt dem alt, der var nødvendig for deres åndelige veiledning, i det skrevne ord. Dette var en almindelig tro, da Joseph Smith fremkom med sitt syn. Han blev underrettet om, at der ikke var nogen englebesøk, ingen åpenbaring eller nogen nødvendighet for flere av de hellige skrifter.

Men Herren gav Joseph Smith en åpenbaring om evangeliets fylde, hvilket er et »bevis overfor verden om, at de hellige skrifter er sanne, og at Herren virkelig inspirerer menn og kalder dem i sin hellige gjerning i denne tid og slekt såvelsom i fordums tider, hvilket viser, at han er den samme Gud igår, idag og i evighet.« Paktens Bok 20: 8—12.

Hvorfor skulde det synes forunderlig, at Herren taler til menneskene i denne tid, enten ved sin egen røst eller ved engles? Er han mindre interesseret i menneskene idag? Eller har menneskene kommet så langt i utvikling, at de ikke behøver guddommelig hjelp? En av de fordums profeter sa: »Når der ikke er nogen syner, omkommer folkene«, og en annen sa: »Sannelig, den Herre gjør ingen ting, uten han åpenbarer sin vilje til sine tjenere profetene.« Og ennu en annen sier, idet han taler om de siste dager: »Eders oldinger skal ha drømmer, og eders unge menn skal se syner; ja enndog over trælene og over trælkvinnene vil jeg i de dager utgyde min ånd.«

Likeså bestemt er uttalelsene av en fordums nephitisk profet: ». . . har engle ophørt å vise sig for menneskenes barn? eller har han holdt den Helligånds kraft tilbake fra dem? eller vil han gjøre det så lenge som tiden vedvarer og jorden står, og så lenge der findes et eneste menneske på jorden å frelse?

Se, jeg sier eder nei; thi det er formedelst tro, at undergjerninger blir utførte, og det er formedelst tro, at engle viser sig og tjener menneskene; derfor, ve menneskenes barn om disse ting er ophørte, thi det sker formedelst vantro, og alt er forgjeves.« Maroni 7: 36—37.

Ja det er meget forunderlig, at de Siste Dagers Hellige øiensynlig står alene med den tro, at Faderen kan og virkelig åpenbarer sig selv og sine sannheter til menneskene, som det har været forkynnt av fordums profeter, at Herren så skulde gjøre i de siste dager.

TAKK OG BØNN.

Av *Solveig Astad,* Trondheim.

Herre i ensomme stunder
Jeg vender mitt blikk til dig,
Og spør, mens jeg stille undrer:
Min Gud, vil du høre mig?

Jeg føler dypt i mitt indre
En trang til å prise dig,
Fordi du lot stjernen tindre,
Og lyset du viste mig.

Selv om det stundom mørkner,
Og skyen kan synes sort,
Jeg vet, at dypt i mitt hjærte
Jeg har noget dyrebart stort.

En skatt, som er større enn rikdom,
Den smuldres og tæres ei hen,
Jeg vet, den er min alene,
En arv fra mitt himmelhjem.

Det er kunnskap og lys fra Herren,
Mitt vidnesbyrds hellige ild,
O, måtte den brenne for evig
Og danne mig slik, søm du vil.

Takk Fader for lyset og livet,
For alt du i kjærlighet gav,
Hjelp at jeg trofast må blive
Til livssolen synker i hav.

Bergens Bikubepiger paa Besøg i København.

DEN NORSKE MISJON.

DØDSFALL OG BEGRAVELSE I TRONDHEIM GREN.

Str. Anna Olsen døde plutselig lørdag den 29. aug., 59 år gammel. Hun blev innlemmet i kirken ved dåp for ca. 2 år siden og var en trofast Siste Dages Hellig.

Begravelsen, som var under ledelse av grensforstander John Øien, foregikk den 4. sept. fra Lademoen kapell, der var helt fylt av slekt og venner. Høitideligheten blev innledet med orgelpreludium av elste Frank H. Amundsen, hvorefter grenens sangkor sang 2 v. av »O, min Fader«. Bønn v. elste Vaughn J. Larsen. De to siste vers av ovennevnte sang blev sunget. Hvorefter elste Gustav Risan holdt begravelsestalen samt bragte familjens takk til den strevsomme hustru og mor. Koret sang: »O, Brødre lad oss henrykt smile«. Str. Inga Astad la en vakker krans på båren med takk fra grenen og den Kvinnelige Hjelpeforening. Takksigelse v. br. Arne Hauan; hvorefter den rikt blomstersmykkede båre blev ført til graven, hvor koret sang: »Ei sorg for dem som smertefri«. Innvielsesbønnen blev opsendt av forstander John Øien, mens elstene dannet ring om graven. Til slutt sang koret: »Nærmere Gud«, og forstanderen takket for den store deltakelse.

Herren vilsigne ditt minne iblandt oss.

Solveig Astad,
Grenssekretær.

BEGRAVELSE I MOSS.

Søster Elise Marie Nielsen, født Johansen, døde den 11. august 1936. Søster Nielsen blev innlemmet i kirken ved dåp i 1908. Hun har vært syk i lengre tid og var sikkert glad for å forlate denne prøvestand. Hun blev begravet den 15. august i Moss. Forstander Christian Fredriksen med elstene Orson W. Gundersen og Jesse H. Rasmussen fra Fredrikstad var tilstede.

Forstander Olaf Paulsen fra Moss ledet og åpnet møtet med to vers av sangen: »O min Fader, du som troner«, bønn av elste Orson W. Gundersen, fortsatt med 3—4 vers av samme sang. Forstander Fredriksen håldt en meget rørende tale. Efter talen blev der sunget: »O Fader, lad mit hjerte få«. Bønn av elste Jesse A. Rasmussen. Ved graven blev »Nærmere Gud til dig« avsunget, hvorefter elste Orson W. Gundersen innviede graven.

Maren Jakobsen,
Grenssekretær.

SOLNEDGANG.

Nu bleges Lyset, Solen reder Leje
saa fjernt i Vest bag Skyerne de graa,
Gud hjælpe den, som træder tunge Veje,
og den, som ingen Arne venter paa.

Fra Taarnets Glamhul Kirkeklokken ringer,
og Vinden bærer Lyden langt af Led,
men den, som Nod og daglig Kummer tvinger,
fik aldrig Del i Kvældens blide Fred.

Den Stakkel, som ej Arbejdsglæden kender,
fordi han mødte alt for store Krav,
kan ej i Kvælden folde sine Hænder
med Tak for alt, hvad Dagens Timer gav.

Og den, hvis inderste bestandig bløder
af dybe Saar, hvorom slet ingen ved,
bag Nattemulmet nye Smerter møder,
som lides skal i bitter Ensomhed.

Nu bleges Lyset, Solen reder Leje
saa fjernt i Vest bag Skyerne de graa.
Gud hjælpe den, som træder tunge Veje
og aldrig Hjemmets trygge Havn skal naa!

Anders K. Olsen.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Ansvarshavende Redaktør:
Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN,
Priorvej 12, København F.
President for den norske Misjon: A. RICHARD PETERSEN,
Wergelandsvei 7, Oslo.
Medredaktør: HANS MIKKELSEN,
Priorvej 12, København F.

Trykt hos F. E. Bording A/S